

Sygn. akt VIII C 3214/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: staż. Katarzyna Górniak

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 6.061,89 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.809,87 zł (pięć tysięcy osiemset dziewięć złotych i osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 5.194,87 zł (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt cztery złote i osiemdziesiąt siedem groszy) od dnia 21 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 615 zł (sześćset piętnaście złotych) od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.021 zł (trzy tysiące dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.797,34 zł (jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt siedem złotych i trzydzieści cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 3214/16

UZASADNIENIE

W dniu 26 października 2016 roku powód (...) S.A. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w W., przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, powództwo o zapłatę kwoty 6.061,89 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 5.446,89 zł od dnia 30 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 615 zł od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 29 kwietnia 2016 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego uszkodzony został należący do W. S. samochód marki B. o nr rej. (...). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Po zgłoszeniu szkody pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił na rzecz poszkodowanego świadczenie w wysokości 1.988,34 zł. Przyznane odszkodowanie ma zaniżony charakter, ze zleconej przed powoda ekspertyzy wynika bowiem, iż koszt naprawy pojazdu marki B. wynosi 7.435,23 zł. Powód wskazał

przy tym, że nabył wierzytelność względem pozwanego na mocy umowy cesji z dnia 3 października 2016 roku. Na dochodzone roszczenie składają się: uzupełniające odszkodowanie – 5.446,89 zł i koszt prywatnej opinii – 615 zł.
(pozew k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 18 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że sprawa nie ma charakteru gospodarczego, stwierdził swoją niewłaściwość funkcjonalną oraz miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania i rozstrzygnięcia do tut. Sądu. **(postanowienie k. 41-41v.)**

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował przedłożoną przez powoda kalkulację naprawy podnosząc, że ma ona charakter dokumentu prywatnego. Ponadto wskazał, iż powód, jako profesjonalista, winien samodzielnie ustalić koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, bez zlecenia tego podmiotom zewnętrznym. **(odpowiedź na pozew k. 52-53v.)**

W piśmie procesowym z dnia 1 sierpnia 2017 roku pełnomocnik powoda wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. w W. w miejsce dotychczasowego pozwanego. **(pismo procesowe k. 57-57v.)**

Postanowieniem z dnia 21 marca 2018 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Towarzystwo (...) S.A. w W.. **(postanowienie k. 61)**

W odpowiedzi na pozew Link4 Towarzystwo (...) S.A. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości, zwolnienie (...) S.A. od udziału w sprawie oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował przedłożony przez powoda kosztorys, podważając oznaczony w nim zakres naprawy, rodzaj części zakwalifikowanych do wymiany oraz uwzględnienie przy naprawie części oryginalnych. Zaznaczył przy tym, iż strona powodowa nie udowodniła rzeczywiście poniesionych wydatków na naprawę uszkodzeń pojazdu B.. Ponadto wskazał, że żądanie zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji wykracza poza zakres odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, a także, iż odsetki od ewentualnie zasądzonych świadczenia winny być liczone od dnia 21 października 2016 roku, tj. od daty doręczenia wezwania do zapłaty. **(odpowiedź na pozew k. 62-65v.)**

W toku dalszego procesu pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowiska w sprawie, ponadto wypowiedzieli się w zakresie wydanej przez biegłego sądowego opinii. Pełnomocnik powoda uzupełniająco wskazał, iż dla oceny wartości szkody bez znaczenia pozostaje okoliczność, czy pojazd marki B. został naprawiony. Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2018 roku Sąd zwolnił od udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) S.A. w W. oraz zasądził od powoda na rzecz tegoż pozwanego koszty procesu. **(protokół rozprawy k. 87-88, k. 255-261, k. 295-297, k. 313, k. 404-405, k. 412-413, pismo procesowe k. 93-104, k. 285-288, k. 307, k. 309-309v., k. 377-378v., k. 380-380v., postanowienie k. 254)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2016 roku w Ł. doszło do zdarzenia drogowego, w którym brał udział należący do W. S. samochód marki B. o nr rej. (...). Kierujący pojazdem marki H. nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu podczas wykonywania manewru zmiany pasa ruchu, w wyniku czego doprowadził do kolizji z pojazdem marki B..

Uczestnicy kolizji nie wzywali na miejsce zdarzenia policji. Kierujący samochodem marki H. nie kwestionował swojej winy, czemu dał wyraz w sporządzonym pisemnie oświadczeniu.

Sprawca zdarzenia - kierujący pojazdem marki H., posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...).U. **(zeznania świadka R. S. 00:12:50-01:09:30 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 czerwca 2018 roku, z akt szkody: oświadczenie uczestników zdarzenia drogowego, protokół identyfikacji zdarzenia szkody wypadkowej OC; okoliczności bezsporne)**

W. S. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi sprawcy, który wdrożył postępowanie likwidacyjne. Decyzją z dnia 13 czerwca 2016 roku pozwany poinformował poszkodowanego o przyznaniu odszkodowania w wysokości 1.988,34 zł oraz kwoty 301 zł tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu. **(decyzja k. 18-19, kalkulacja naprawy k. 20-27, okoliczności bezsporne)**

Przedmiotowy pojazd został naprawiony przez syna poszkodowanego R. S.. Na potrzeby naprawy zakupił on nowe i oryginalne części od pojazdu. W trakcie naprawy R. S. korzystał z pomocy dwóch kolegów, w tym T. C., który zajął się spasowaniem elementów plastikowych i metalowych.

W lutym i sierpniu 2016 roku pojazd marki B. uczestniczył jeszcze w dwóch innych zdarzeniach szkodowych.

W dniu 22 październik 2016 roku W. S. sprzedał samochód marki B.. W treści umowy sprzedaży znalazł się zapis, iż pojazd posiada przetarte elementy karoserii. **(zeznania świadka R. S. 00:12:50-01:09:30 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 czerwca 2018 roku, zeznania świadka W. S. 01:09:32-01:19:39 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 czerwca 2018 roku, zeznania świadka T. C. 00:05:50-00:15:45 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 27 lutego 2019 roku, umowa sprzedaży k. 263)**

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 lipca 2016 roku W. S. zbył wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2016 roku na rzecz A. K.. Następnie, w dniu 3 października 2016 roku, A. K. scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. **(umowa przelewu wierzytelności k. 12, k. 16, okoliczności bezsporne)**

Po nabyciu wierzytelności powód zlecił wydanie prywatnej ekspertyzy, w której koszt naprawy samochodu marki B. został oznaczony na kwotę 7.435,23 zł. Z powyższego tytułu powód poniósł wydatek w wysokości 615 zł.

Pismem z dnia 17 października 2016 roku, doręczonym w dniu 21 października 2016 roku, powód wezwał (...)U. do zapłaty kwoty 5.446,89 zł tytułem uzupełniającego odszkodowania oraz kwoty 615 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy. W odpowiedzi pozwany wyjaśnił, że nie znajduje podstaw do zmiany wysokości wypłaconego świadczenia. **(kalkulacja naprawy k. 29-35, rachunek k. 38, z akt szkody: przesądowe wezwanie do zapłaty, pismo z dnia 15 listopada 2016 roku)**

Zakres uszkodzeń pokolizyjnych samochodu marki B. powstałych po szkodzie z dnia 29 kwietnia 2016 roku jest częściowo zbieżny z uszkodzeniami będącymi wynikiem zdarzenia z dnia 20 lutego 2016 roku. W następstwie przedmiotowego zdarzenia zakres wcześniejszych uszkodzeń został powiększony o: zagięcie błotnika przedniego lewego w części górnej wykroju koła, większy zakres zarysowań na listwie drzwi lewych, uszkodzenie poszycia drzwi lewych pod listwą ozdobną i w części dolnej, zarysowanie progu lewego i uszkodzenie opony koła przedniego lewego.

Dla przedmiotowego pojazdu nie występują części jakości (...), a wyłącznie części zamienne bez logo producenta. Naprawa samochodu przy użyciu zamienników nie daje gwarancji odtworzenia geometrycznych i wytrzymałościowych cech pojazdu.

Szacunkowy koszt naprawy samochodu marki B. w zakresie uszkodzeń powstałych w dniu 29 kwietnia 2016 roku, uwzględniający konieczność wykonania wszystkich czynności techniczno-technologicznie niezbędnych do jego odbudowy (skutecznego usunięcia wszystkich uszkodzeń według warsztatowej zasady przywrócenia stanu poprzedniego), przy zastosowaniu części oryginalnych, amortyzacji za wcześniejsze uszkodzenia oraz stawki za roboczogodzinę na poziomie 100 zł netto, wynosi 7.183,21 zł brutto. **(pisemna opinia biegłego sądowego wraz z załącznikami k. 333-368, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego wraz z załącznikami k. 387-397, ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego 00:03:27-00:47:57 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 22 marca 2019 roku)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Sąd oparł się również na zeznaniach świadków. Za podstawę ustalenia stanu faktycznego Sąd przyjął ponadto dowód z opinii biegłego sądowego P. K.. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. W pierwotnej opinii biegły porównał uszkodzenia pojazdu marki B. powstałe w lutym i kwietniu 2016 roku, opisał ich wzajemną korelację, a także wskazał, które z tych uszkodzeń są wynikiem wyłącznie zdarzenia z dnia 29 kwietnia 2016 roku. Biegły odniósł się ponadto do kwestii rodzaju części, jakie mogły zostać użyte do naprawy przedmiotowego pojazdu akcentując, iż stosowanie przy naprawie zamienników nie daje gwarancji przywrócenia auta do stanu sprzed szkody. W pisemnej opinii uzupełniającej biegły odniósł się do zarzutów sformułowanych przez pełnomocnika pozwanego, w następstwie których wykonał drugą kalkulację naprawy z uwzględnieniem amortyzacji za wcześniejsze uszkodzenia pojazdu. Opinia w tym kształcie nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w przeważającej części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j Dz.U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.), zwanej dalej ustawą.

W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c.

Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy)

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynika na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda

wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 29 kwietnia 2016 roku, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki B.. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania oraz żądanie zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). W tym miejscu koniecznym jest dodatkowo wskazanie, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił (por. uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, wyrok SN z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX). Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, to nie poniesione przez poszkodowanego koszty naprawy, a równowartość hipotetycznie określonych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, wyznacza poziom odpowiedzialności ubezpieczyciela sprawcy szkody. Także zbycie pojazdu przez właściciela nie wpływa na wysokość należnego mu odszkodowania. Poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji wyłącznie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Koszty naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nieprzewyższające jego wartości sprzed wypadku, nie są jednak nadmierne w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym, że wyrażone przezeń

stanowisko jest utrwalone do tego stopnia, że za niezgodne z prawem są uznawane przez ten Sąd orzeczenia, w których stanowisko to jest podważane przez sądy powszechne (por. m.in. postanowienie SN z dnia 20 lutego 2019 roku, III CZP 91/18, Biul. Sn 2019/2 oraz postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2019 roku, III CZP 102/18, LEX i powołane w uzasadnieniu obu postanowień orzecznictwo). W konsekwencji fakt naprawy samochodu marki B. przez R. S., poniesiony koszt tejże naprawy oraz późniejsza sprzedaż pojazdu, mają irrelevantne znaczenie dla oceny rozmiaru odpowiedzialności pozwanego.

W oparciu o opinię biegłego sądowego Sąd ustalił, że rzeczywisty koszt naprawy samochodu marki B. uszkodzonego w wyniku opisanego powyżej zdarzenia komunikacyjnego z dnia 29 kwietnia 2016 roku z uwzględnieniem przeciętnej stawki za roboczegodzinę prac blacharsko-lakierniczych na poziomie 100 zł, z użyciem części nowych, oryginalnych, a także uwzględnieniem amortyzacji za uszkodzone części, wynosi 7.183,21 zł brutto. Przypomnienia wymaga, że jak wskazał biegły, w przypadku pojazdu marki B. brak jest części zamiennych jakości (...), a jednocześnie stosowanie zamienników nie daje gwarancji odtworzenia geometrycznych i wytrzymałościowych cech pojazdu, w konsekwencji biegły wziął pod uwagę wyłącznie części nowe, sygnowane logo producenta pojazdu. Godzi się także przypomnieć, że poszkodowany jest w pełni uprawniony do naprawy rzeczy poprzez zastosowanie części nowych i oznaczonych logo producenta, a nie tzw. zamienników. Zastosowanie elementów oryginalnych pochodzących od oznaczonego producenta jest ściśle związane z możliwością naprawy uszkodzonego samochodu w warsztacie autoryzowanym przez producenta pojazdu, z korzystania usług, którego nie można w żadnym razie pozbawić poszkodowanego. Poszkodowany, w tym także poszkodowany właściciel pojazdu używanego, ma prawo wyboru zarówno miejsca, w którym zostanie przeprowadzona naprawa jego pojazdu jak i zastosowanych elementów oraz materiałów. Pokrzywdzony nie ma przy tym obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego części najtaniej (por. wyrok SN z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64). Odmienne stanowisko skutkowałoby w zasadzie przerzuceniem częściowo ciężaru przywrócenia rzeczy do stanu poprzedniego na poszkodowanego. Zaś do takiego obciążenia poszkodowanego skutkami zawinonego działania sprawcy szkody lub innej osoby odpowiedzialnej cywilnie za tę szkodę nie ma uzasadnionej podstawy prawnej. Przywrócenie, bowiem rzeczy uszkodzonej (także używanej) do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Dlatego też, jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów oznaczonego producenta, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztu naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego, a w konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę. W ocenie Sądu brak jest podstaw do uznania za zasadne naprawę pojazdu używanego wyłącznie przy zastosowaniu tzw. zamienników, a nie części autoryzowanych z logo producenta pojazdu, tylko z uwagi na rok produkcji pojazdu, czy też przebieg. Tego typu postępowanie byłoby całkowicie bezzasadne i krzywdzące dla poszkodowanego, którego szkoda powstała na skutek zawinonego działania innego podmiotu. Jednocześnie niesporne jest, jak również wynika to wprost z opinii biegłego, że zamienniki cechują się niższą jakością i trwałością od części oryginalnych, co znajduje bezpośrednie przełożenie na okres ich eksploatacji. Co relewantne, pozwany nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby w (...) były montowane jakiegokolwiek części nieoryginalne. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego P. K. stanowi przekonujący i miarodajny dowód w sprawie. Opinia ta odzwierciedla staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, wyjaśnia wszystkie istotne okoliczności, podaje przyczyny, które doprowadziły do przyjętej konkluzji, a równocześnie jest poparta głęboką wiedzą i wieloletnim doświadczeniem zawodowym biegłego. Jednocześnie opinii tej nie podważają pozostałe dowody zebrane w sprawie, nie była ona również – po wydaniu opinii uzupełniającej – podważana przez strony procesu.

Skoro zatem niezbędny koszt naprawy samochodu marki B. uszkodzonego w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dnia 29 kwietnia 2016 roku wynosi 7.183,21 zł brutto, wysokość należnego powodowi odszkodowania kształtuje się na tym samym poziomie. Do dnia wyrokowania pozwany wypłacił z tytułu przedmiotowej szkody kwotę 1.988,34 zł brutto, a zatem powód mógł domagać z tytułu uzupełniającego odszkodowania kwoty 5.194,87 zł. Żądanie przewyższające tę kwotę, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził także zapłaty kwoty 615 zł tytułem poniesionych kosztów związanych ze zleceniem prywatnej ekspertyzy, które to żądanie Sąd uznał za zasadne. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Warszawie

w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 roku (I ACa 1011/12, L.; por. także uchwała SN z dnia 18 maja 2004 roku, III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia majątkowego może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Pojęcie szkody ubezpieczeniowej jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. W skład takiej szkody wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione. W niniejszej sprawie nie może budzić wątpliwości, że zlecenie przez powoda wykonania prywatnej ekspertyzy jawiło się jako w pełni zasadne, kosztorys sporządzony na zlecenie pozwanego był bowiem znacznie zaniżony (wypłacona poszkodowanemu kwota stanowiła zaledwie 27,6% należnego odszkodowania). Nie budzi przy tym wątpliwości, że pozwany ubezpieczyciel, jako profesjonalista, miał realną możliwość właściwej wyceny zgłoszonej szkody.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.809,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 5.194,87 zł od dnia 21 października 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 615 zł od dnia 26 października 2016 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 14 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 ustawy). Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). Godzi się ponadto przypomnieć, że zobowiązanie z tytułu odszkodowania ma charakter bezterminowy, przekształcenie go w zobowiązanie terminowe następuje zaś w drodze wezwania wierzyciela skierowanego do dłużnika do spełnienia świadczenia, jeśli tylko wezwanie to zawiera wskazanie żądanej kwoty. W niniejszej sprawie pozwany został wezwany do zapłaty pismem doręczonym mu w dniu 21 października 2016 roku, w konsekwencji powód był uprawniony żądać odsetek od uzupełniającego odszkodowania dopiero od tej daty. Od kwoty 615 zł Sąd zasądził odsetki od dnia wniesienia pozwu – o co wnosił powód – przy czym żądanie to zostało sprecyzowane kwotowo w piśmie, o którym mowa wyżej.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces niemal w całości – powód uległ jedynie w zakresie około 4% swojego żądania – a zatem był uprawniony żądać zwrotu poniesionych kosztów w pełnej wysokości.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 304, koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego w kwocie 2.400 zł (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu na datę wniesienia pozwu), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 300 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.021zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z przepisem art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.797,34 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, na które złożyło się wynagrodzenie biegłego sądowego.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.